

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. октобра 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 •. — годишња 2 •. — на 3 месеца 1 •. За Србију и друге крајеве: 1) — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручписи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Syrmien). — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Деспот Ђурађ Бранковић II.

Има томе равно две стотин' година
Када заточише једног српског сина
Којем беху звани српског рода синови
И његови јади, и стари и нови.

Прихватио пламен из народних груди
И њиме је хтео душману да суди,
И хришћанску борбу противу ислама
Хтео је да крепи и српским силама;

Вериге косовске хтео је да скине,
Кроз косовску клетву да слобода сине!
Вековима чекат' било му је споро
— И за то је врлић сужњевити мор'о.

Што је био ближи духу рода свога
Све је даље мо'ро од србинског ока;
Што му чешће народ помињао име,
Све је даље гуран, да не буде с њиме.

Годинама дугим мучне дане траја
На северном крају бечког домашаја,
Нек му трухне живот без убојна клика
Ка' што рђа Ђорда српског осветника.

Више пута вапај до власника дође:
Шта вам тако скриви Бранковићу Ђорђе?
Та чиме увреди ваша светла лица, —
Који су му греси, која му кривица?

Одговор је био, (пре два века, тада):
„Он кривице нема, он на правди страда“.
И тако је страда'о, не би му помоћи
Док му није самрт заклопила очи — —

Жалосно је ово, жалосно, зар није?
Ал ја знадем нешто јоште жалосније:

Додијале богу деспотове сузе,
Он се смиловао, па га себи узе, —
Ал да му је лета несторова дао
Он би још и данас, канда, сужњевао....

(Ал сад би му већем нашли греха триста,
— По врх свега рекли б' да је — панслависта.)
Љ.

Грабеж Германове заоставине.

У овој ствари упутио је заступник оптужених
на истражног судца ово писмено:

Полако, полако г. истражни судче! Ни-
је злато све што блиста, а није ни грабеж све оно,
ва што се метне рука.

Ово, што се после Германове смрти догодило у
патријаршеском двору, не може се посматрати са
обичног, свакидањег гледишта.

Оно што ви г. судче хоћете да мерите по па-
раграфима, треба мерити по оној неизмерној тузи
која је овладала била код Германове околине, кад је
наступио онај страшни час — умирања.

Поп Стева н. пр. беше толико обузет тугом и
жалашћу, да није могао гледати, како му брат умире,
но је отишао далеко, у Даљ. Но и тамо му би тешко
гледати неке ствари, које га подсећаху на љубљеног
му брата, те је те ствари дао уклонити оданде у
Митровицу.

Но не мања туга овладала је и Германовом око-
лином, која је остала у Карловцима. И сад замисли-
те час умирања онако, како га верна Германова око-
лина описиваше... „Герман је био преливен као

неком светлошћу. На уснама му се показа благ осмејак, и он тио прошапута: „Боже благослови мој народ“. У тај мах анђо сиђе са неба, те прими душу покојникову, да је однесе у рајске висине. Околина Германова савладана неизмерном тугом и потрешена до дна душе, клече крај самртничког одра, да се помоли богу. У тај мах лати се један из те околине покојниковог златног сата, да тачно констатује, у колико је часова наступила неизмерна несрећа по српски народ. Било је тачно 4 сата у зору. Савладан тугом, тај је господин метнуо тај сат у џеп. Ви то називате крађом. Ал питам ја: Бил било достојно велике жалости, да је онај господин остао у оном тренутку хладнокрван, и да је почео да мисли као неки професор логике: „Овај златан сат није мој, ergo треба да га оставим натраг“. Заиста не! Тако би могао учинити човек хладан, непотрешен, а баш тај случај, што се је именовани господин забунуио, сведочи о његовој превеликој тузи, дакле о његовом племенитом срцу.

У ствари оних бланкета, још је погрешније становиште, које је изволео заузети г. истражни судач. Шта су ти бланкети? Проста хартија са својеручним потписом високог покојника. Око тога је било грабљења, признајем. Али то није никакво зло, кад се људи отимају о потписе великих мужева. Ево н. пр. у Енглеској, Француској и другде има људи, који и не раде друго, него купе збирку потписа разних научењака, владара, вештака и других знаменитих људи. С тим се писменима и потписима води читава трговина и то није кажњиво. Јел дакле кажњиво, ако су присни поштоваоци Германови хтели да дођу до његових потписа, па и то, ако је неко од њих доцније

гледао, да што скупије протури те потписе. Слични се случајеви свуда дешавају, али нису кажњиви.

А шта је са оних 6.000 форината? Вам би требало да је познато г. истражни судаче, ако не иначе, а оно из подлистака Милана Грозног у „Нашем Добу“, да је Герман Анђелић био за живота чудотворац, а после смрти постаде светац. Кад је наш спас Исус Христос умр'о, затрела се земља, помрачило сунце а јаки зид на великом храму пуче на пола. Кад је Герман Анђелић умр'о — десило се, не баш тако велико чудо, али ипак чудо, да се врата његове вертајмове касе широм отворише. Изволите испитати све окривљенике пак ће вам и они сами казати да нико од њих касу није отворио. Једино послужитељ Ђура у својој непросветљености тврди, да је неко присутних морао отворити касу, али сви остали знају, да се догодило чудо и они у отвореној каси видеше прст провиђења и позив, да подигну оно, што им је тако рећи пред ногама.

У осталом: зашто калуђери у болести остављају мимо себе новце? Они знају што се мора с тим новцем десити, па кад га ипак остављају, то значи, да се повинују старом обичају српском. Србин кад полази у војну, у смрт, обично носи поред себе новаца, да онај, ко га нађе мртва, нађе благо и види, да није био макар ко. Читајте о овом наше народне песме. А српски калуђер чиви то исто. Ко то неће, тај распореди у болести унапред са сваком паром.

Из свега наведеног излази, да су окривљеници посве невини, и ја молим да се пусте на слободу, а да се пронађу за криве и да се казне они, који су ту ствар до сад судски истраживали.

У Н.

Потпис Н. Н.

ПОДЛИСТАК.

К Њ И Ж Е В Н И К.

— ПРИПОВЕТА. —

(Наставак.)

— За трагедију би доликовала црномањаста, говораше Велизар у себи; читава појава, израз лица и очију нагиње озбиљноме, узвишеноме, трагичноме. Плавуша је већ више за лирску појезију; лепа плавојка је по себи лирска песма. Видићу. Ако изађем из куће с трагичним расположењем, заљубићу се у црномањасту, ако пак изађем с лирским расположењем, заљубићу се у плавушу. Али има још и смећих девојака, онако, које држе средину између црномањастих и плавих. У такву ћу се заљубити, кад будем епски расположен.

Тако је Велизар премисљао, ходајући по новосадској променади и меркајући девојке. У то спази, како му се из далека приближују две девојчице, једна црномањаста, друга плава. Велизар стаде, држећи у једној руци онај обичан цвикер а у другој загасити. Био је у неприлици, који да натакне на нос, јер ево му иду на сусрет два „одушевљења“. Да дође ипак до решења, поче бројати дугмета на капуту: „плава“, „црномањаста“, „плава“, „црномањаста“ и т. д. док не застаде код „плаве“. Брзо стрпа зага-

сити цвикер у џеп и натакне обичан на нос. Смешкао се у свом задовољству: једва једаред!

Девојке прођу мимо Велизара, па кад га видеше, почеше се гуркати и смејати. Није ни чудо. Велизар стоји поред клупе, главу савио на лево раме, коса му се спустила, те је изгледао као жалосна врба. Према положају био му је и израз лица. На писавом носу његовом никако се није могао цвикер одомаћити. Чим мало развуче лице, цвикер одскочи од носа и Велизар га мораде непрестано „кечити“. Али њега није то ни најмање бунило; он и није ишао за тим, да произведе утисак на девојку, њему је за сад било доста да дође до „одушевљења“ а то је постигао у пуној мери. Девојчино „одушевљење“ није га се тичало никако, бар не у овај мах. Кад јој пошље своју лирску песму, доћи ће му и сама, јер ће за цело знати, да је та песма од оног високог момка са бледим, интересантним лицем, кога је првим погледом очарала.

— Познајеш ли тог господина? запитаће плавуша.

— Познајем га, одговори црномањаста; то је гимназиста, који је пао на испиту, те је — бар се тако поговара — пореметио памећу. Истина, не дпра још никог, иде сам својим путем и све нешто тражи. Кад је у својој соби, говори гласно, тако, да му се мати забринула.

— А од куд ти то све знаш?

— Пре два дана узели смо нову слушкињу, која је била пре тога код њих.

Ђира. Даклем сви већ веле да је уредник „Турског Народа“ свабио шеве.

Спира. Модем, молим, то се још не може казати у пуној мери; за сада је само свабио једног Шеву, — во што се тиче других тица, неће ни њима помоћи шеврдање.

П у с л и ц е.

⊙. Донисник „Тајмсов“ вели да „Кобург сад с поља изгледа снажнији и мужественији“ — ал како изгледа изнутра, у то ни дописник „Тајмсов“ није смео да завири.

⊗. Г. Панта Срећковић сматра и батине као доказ општинске самоуправе, — али ако српски грађани осећају какве прече потребе, он (Панта) остаје либерал — и без батина.

⊘. Да је г. Панта у место десет, предложио петнаест батина, онда би се могло узети да је сваки либерални посланик саветовао само једну батину. Овако долази од сваког само две трећине, и то је тај десетак који би имао да се принесе на олтар слободоумља.

— Аха, и та ти је то казала.

— Да како. Говорила је још вазда, али нисам више назила. У осталом, знам и како се зове, знам га у опште. Та Нови Сад није велика варош.

Док су се девојке тако разговарале, ишао је Велизар лагано за њима; али их не хтеде пратити у варош, већ се врати и оде преко Ђуприје, да на усамљеном месту „избаци“ прву лирску песму.

— Да ми је само знати, како се зове, гунђао је у себи, пошто је дуго седео и мислио али није ништа написао. Име њено било би истекем одушевљење за мене; имао бих неку тачку, око које би се мисли и стихови кристализовали. Кад дознам име њено, онда ће ићи песме као масне. Смем се опкладити ма с ким, да ћу на дан спевати по двадесет песама. А шта је то за мене, књижевника, песника! Чудна мајсторија опет, написати лирску песму! То је играчка, чисто није вредна мог пера. Сад бих волео, да сам се заљубио у ону црномањасту. То би било одушевљење! Трагедија! Па трагедија из грађанског живота! Ја ћу се одљубити од оне плавуше и заљубићу се у црномањасту. Бар знам како се зове....

Ту се Велизар лупи по челу.

— Ала сам био мазгов! Та нисам јој се ни јавио! Сад ме не ће ни гледати. До душе, то би била несретна љубав и таман одушевљење за трагедију....

⊙. Кажу да професор Грозни ништа не привајаје. — Е па какво му је знање, такво и привајаје.

⊙. Јота би сада најволео кад би могао сам себе фалзифицирати, — а Радић кад би могао своје име извездирати.

⊙. Лемајић, као протосинђел, био је неко посмрче Анђелићево. За то се могао и падати да ће му се посмркнути.

⊙. Хрвати вам пружају руку, а „Ново Време“ им пружа ругу. — И то је ваљда само нека мала штампарска погрешка.

⊙. У 84. бр. „Нов. Времена“ наишли смо на нову лепу српску пословицу, која гласи: „Оде Сивац у Крушевац“; — да се та пословица не би профанирала, држимо да је треба употребљавати само у најозбиљнијим расправама.

⊙. Е, ал ако се докаже, да је Анђелић своје облигације имао обичај писати са три мастила, — са једним мастилом за живота, а са два после смрти — онда се можемо грозно осрамотити ми сви који пишемо једним мастилом.

Велизар извади мирно загасити цвекер и натакне га на нос а онај други стрпа у џеп.

— Тако! Сад сам трагично расположен. Чекајте ви, глумци, не ћете ви олако доћи до лепих улога! Знојићете се те како, јер моју трагедију не ћете научити брзо. Какве декорације да узмем?! Најпре пустиња, голема пустиња а из далека се види камила. Та ће дати тој пустињи нешто живота. А да буде још живље и страшније, чује се из далеке даљине урликање шакала. Да забележим —

Но Велизар није имао каде, да забележи своју мисао, јер га у тај мах лупи неко по леђима. Велизар скочи и види двојицу својих колега, који су положили испит.

— До сто ђавола! Шта је то с тобом? Ево месец дана, како те нисмо видели. Кад дођемо к теби, твоја нас сестра не пушта, вели, да пишеш американске трагедије. Ми смо се смејали тој примедби, јер ваљда ниси полудио!

— Слушај, Јово, шта ћу ти рећи а слушај и ти Мито! Нешто има у ствари, али то вама кажем, а ви ме немојте одати. Дајте ми вашу реч.

— Ево је! рекоше Јова и Мита.

— Ви знате, како су са мном поступали ти професори. —

— Ма ниси знао ни беле, примети Јова; срушио бих те и ја.

— О томе сад није разговор, рече Велизар и намргоди се; ја сам им чисто благодаран. Да су ме пропустили,

Ц. Сад су опет г. официри измислили пушку без барута. Ал прости војници доказују да у пуш-
кама не шкоди толико барут, колико тане.

Q. Наш је Долга мерио само брашно, —
за то ваљда директор кикиндске гимназије мисли, да
сме на конту српске народности креч-мерити.

М. Једва смо једаред укебали једну битну раз-
лику између „Заставе“ и „Браника“. „Браник“ вели
да су школе у Н. Сад затворене због мраса, а
„Застава“ јавља да је то учињено због мрза. —
Но и ту би се они могли лако погодити у признању,
да нам не треба ни мрса ни мрза.

Δ. Из Далмације јављају о присној други филок-
сервној, која се зове „Црњавина“. — Далмација
је до сада имала лепа црна вина, — не треба јој
ни лепша ни црња вина.

Бука. Еле тако ће да сврши Ан-
ђелићева гарда.

Шуна. како велиш: гарда?

Бука. Гар, да. — Та они су оцр-
њивали сваког, ал њи сад не обели
нико.

шта би било од мене? Правник, обичан правник, каквих
има стотинама; или лекар а ни тих нема мање; или
можда професор, па да рушим сироте ђаке. Све то сад
отпада. Ја сам себи изабрао други позив. Постаћу књи-
жевник, то јест, ја сам већ постао. Начичкан сам ми-
слима, па ма где боцнуо, оне све кулају из мене. Те ми-
сли не треба ни како да пропадне нашем народу. За то
ћу се већ постарати. Изабрао сам себи најшире поље: пе-
сништво у свим струкама њеним.

— Па дед покажи нам коју песму! рече Мита.

— Оно, до душе, нисам написао још ништа; али то
је споредно. Ја купим материјала, па кад га се накупим,
овда ћу да тресем као из рукава. Али немојте ме одати!

— Не ћемо, не ћемо, рекоше обојица у један глас;
а и како би! Та и ми смо за то, да изненадиш свет, да
га обогатиш новим мислима

— И хоћу; дајем вам своју реч.

— Шекспирова ће слава да бледи, примети Јова
кроз зубе.

— Гете ће банкротирати, прогунђа Мита кроз нос.

— Тургењев ће се обесити, рече опет Јова пхвати
се за врат.

Велизар је слушао те речи и кика му је расла од ра-
дости. Сирмах! Није ни приметио иронију, која лежи у
примедбама оне двојице. Он се заносио и заносио и при-
стао је брзо, кад му они предложеше, да оду на чашу пива.

У Ш Т И П Ц И.

После Германове смрти чим се дознало о оном
сату, одмах се знало колико је сати.

* *

Испоставило се, да су Германови најближи при-
јатељи хтели доиста само оно, што су увек тврдили,
т. ј. „Германово добро“.

* *

Онај мали кључ, с којим су неки после смрти
Германове отворили касу, за мање од године дана
толико је нарастао, да је сад био у стању отворити
тамничка врата.

* *

Германови најближи пријатељи искусише ону на-
родну пословицу: „Ко с врагом тикве сади, о главу
му се лупају“.

* *

Ма колико да су после смрти Германове граби-
ли по карловачком двору, његов зао глас нису могли
однети.

* *

Да ли је, божс мој, бар онај данас чист, који
однесе онолики сапун из Даља?

* *

Јотино сво зло састоји се само у једном једином
слову. Он тврди, да има „облагације“, а њему веле:
то су „облагације“.

* *

Панта Срећковић је баш срећковић што му
је одбијен предлог, те сад не мора живети у држа-
ви, у којој владају батине.

* *

Кад су дошли у Варадинску пивару, окрете се Ве-
лизар својим друговима.

— Видите ли овај сто, и видите ли ову столицу?
рече им значајно.

— Па видимо.

— Ту је поникла у мени мисао, да будем књижев-
ник, доврши Велизар и сед: озбиљно на ону исту столицу.

— А кад је то било? запита га Мита

— То је било чскај!

Велизар извади бележницу и поче по њој тражити.

— Ах, та то је нова бележница а ја сам уписао дан
у стару. Све једно! То је био онај дан, кад је био испит
зрелости

— Аха! Двдесетдругог јула, примети Јова.

— Пре месец дана, дода Мита.

— То је значајан дан по мене.

— И по књижевност нашу, рече Јова с нагласком.

У славу тога великог дана испили су другови неко-
лико чаша пива; Велизар је частио. А за што не би! Пла-
тиће све то књижари и накладници. Па тек преводиоци!
Па страни накладници!

Кад су се враћали, био је Велизар миран и спокојан,
као да није ништа ни пио. Подносио много, врло много.

Пре него што је легао, тутне опет под јастук хартије
и оловку, да забележи, ако што лепо усања

(Наставиће се.)

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

У једном је предлог Панте Срећковића доиста
гапредан. Удешен је по децималној системи,
јер опредељује 10 штапова.

Хај! како ли

Хај! како ли мора бити
на ономе свету? . . .
да л' с' и онде радуједу
пролећу и цвету? . . .

Уживају л' и там' преко
у очима лепим? . . .
крене ли се и душице
чим ја срце креним? . . .

Да ли винце, рајско винце,
и у рају важи?
да л' и онде мученица
уме да оснажи? . . .

Да л' и онде тамбурица
даје тужном лека?
да л' и онде песма хуји
„ка' голема река“? . . .

А што, јадан, да се бринем
како ли је онде,
кад тог свега сто имам
на земљици овде.

Ману ћу се мудровања
— то се слабо плаћа —
ману ћу се преко леба
гражити погача.

Нека стари изнемогли,
оном свету теже,
мене младо срце јоште
за овај свет веже.

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Пред малом Дафином говорили су старији да ће
скоро бити и снега. Радознала Дафина з пита: „А
какав је тај снег?“

Отац. Бео као шећер.

Дафина. А је ли сладак?

Отац. Није.

Дафина. Е, па ја онда волијем шећер него снег.

Дафина. Молим те, тата, дај ми да купим
кестена.

Отац. Море, дијете, ти не питаш имам ли
ја новаца.

Дафина. Па добро, ја ћу те после питати, —
кад поједем.

Дафина. А јао, тата, чуј само: поред наше
куће прошао медвед.

Отац. Па како изгледа медвед?

Дафина. Ја не знам, — ја сам жмурила.

Дафина. Деда поло, а за што ви тако вичете
кад певате у цркви?

Свештеник. Па хоћу да ме чује бога.

Дафина. А зар је бога глух?!

Дафина. А гле, мама, моја се хаљина подерала.
Мати. Та ваљда се није сама подерала!

Дафина. Није сама, — и сукња се подерала.

Отац. Ево видиш, преко пута пролази госпо-
дин Рајковић. Он ће до године бити твој учитељ. Пид
па га пољуби у руку.

Дафина. Не могу.

Отац. А за што не можеш?!

Дафина. Има рукавицу на руци.

Браца Марно.

? ? ?

Имал човек толко суза
— То би воло знати —
Да са њега све грехове
Лако б' могло спрати?

Банаћанин.

Ко има више светаца.

Састали се српски попа и чивуцки рабинер у сеоској
гостионици. По бради су познали, да су једног рувета, па
се прикажу једно другом. Толико се упознали, да ће узети
заједнички собу, где ће вечерати и спавати.

Кад је било о вечери, разговарали се сад о овом, сад
о оном. На послетку ће и о верама. Дође ред и на свеце.
Рабинер ће у шали рећи, да Чивути имају више светаца
од Срба, а српски попа не да ни у шали, да Чивутин сме
тако што рећи. Овамо, онамо, дође и до збиље. Вина су
мало више повукли, па ће да се онкладе: да сваки од
њих говори своје свеце на памет, па колико који својих
светаца изговори, толико оном другом да ишчупа длака
из браде.

Рабинер ће почети: Мојсије пророк — па ишчу-
па попи једну длаку из браде

Попа: Свети Јован — па ишчупа рабинеру јед-
ну длаку.

Рабинер: Аврам и Исак — ишчупа две длаке.

Попа: Петар и Павлао — ишчупа и он две.

Рабинер: Јаков патриар и 12 синова — ишчупа
попи 13 длака.

Попа: Исус Христос и 12 апостола — ишчупа 13
рабинеру.

Рабинер: 40 деце у зажареној пећи. Попа стао
мрдати, али не имаде куда. Рабинер му ишчупа 40 длака.

Врполио се попа по столицу, док није навршио 40. А кад заврши последњу, расрди се попа, па скочи са столице и зграби рабинера оберучке за браду, те повика, колико га је грло носило: 40 хиљада мученика. И зло би прошао рабинер, не би однео ни једне длаке у своје стадо, да му не притече гостионичар у помоћ.

Тако је попа помоћу сватаца насадио рабинера.

Прибележио + Ч. Ђ.

Незадовољан.

Наш ча-Лазо одлази често у Пешту па и сад некако био. Кад је из Пеште дошао запитају га: како је у Пешти ча-Лазо?

— Никако — одговори. — Овај дошо чак из Перзије па чујем да су га бог зна како дочекали, а ја из ове краљевине, па ме нису бога ми баш никако дочекали!

Др. Пеперитас.

С л у т њ а.

Муж. Дај ми, жено, моје нове стајаће хаљине.

Жена. А на што, човече, да се облачеш у свечано рухо, — та данас је радни дан, субота; — па још у вече!!

Муж. Ништа, ништа, — док се ја вратим из биртије освануће недеља.

Банаћанин.

А ј а о!

Неки ветрењак седео је у позоришту поред једне госпођице, па како је наметљив био, све је хтео да се с њоме разговара.

„Оставите ме на миру!“ рећи ће му сусеткиња мало оштријим гласом.

„Но, но, немојте ме појести?“ шапну јој ветрењаковић.

„Тога се немојте ни најмање бојати“, одврати му госпођица, „јер, знате, ја сам Чивуткиња, и строго се придржавам правила свога верозакона.“

Банаћанин.

Писмо марвеног трговца, месару.

„Честита марва пријатељу! ја сам вам изабро волове љубезни месару, добиће те, и пред њима многе ваше волове морате сакрити, то су ваљани као елџанти и здрави као моја цела фамилија који вас љубазно поздрављају. О вашару добићете марву у два писма, ви сте сами тако наручили. Из под 100 форинти немогу се од марве растати. Швајцарска крава, ваша љубезна госпођа, она је поручила, то је крава са свим акуратна, добићете прикључену.

Моји дебели овнови ове су године са свим мршави, јер је жега велика пак се све осушило.

Поздравите са моје стране вашу госпођу и децу.

Они су тешки око 4 центе и стоје на пустари гди никакву нужду не трпе.

Ваш пријатељ Паја Волонџ.

Послао Банаћанин.

„А што ви не пијете вино?“ запита неко неког поред кога је у крчми седио, а овај је само воду пио.

„Не смем, забранио ми је лечник,“ одговори овај запитани.

„Молим покорно, како се зове ваш лечник?“

„А што ви то питате?“

„Хоћу да му име прибележим?“

„А нашто вам то?“

„Ако би се кад разболео, да случајно не позовем баш њега.“

Један берлински хумориста требао је да призна у порезном звању, колико му прихода доноси његов књижевни рад. Он рече да му доноси годишње од прилике 700 марака. „Ја с тиме нисам задовољан“, примети порезни званичник. — Нисам ни ја тиме задовољан, за то ако можете, а ви порадите, да ми држава бар још толико дOMETNE, а ја ћу на тај сувишак радо приходарињу плаћати.

У крчми.

Гост. Ала сте бездушан, газда Лука; колико сте воде насули у то вино.

Крчмар. За сад га пошите, какво је да је, а ових дана биће сигурно боље и мање водено.

Гост. А по чему то судите?

Крчмар. Јер сад вода опада.

Поп и парохијан.

Поп. Ај, ај, газда Лазо, ти мени не посла зеца, што си ми га још пре три недеље обећао.

Парохијан. Не срди се, попо, молим те. Ја сам ових дана три зеца срео покрај мојих кукуруза; свакоме сам, бога ми, рекао: Иди господину попи. Па сад ако ме нису послушали ја ти нисам крив.

Доскочили Енглезу.

Један Енглез купи пуно сандуче цигара, колико му је требало за целу годину. Сад му падне на ум врло практична мисао, да те цигаре осигура од ватре код неког осигуравајућег друштва. После године дана, кад је све цигаре попушио оде агентури тога друштва, јави да су му цигаре изгореле и иште накнаду. — Ови га наравно одбију. Али нутто белаја! још га повуку на суд са тужбом, да је осигурани предмет хотимице сам палио и изгорео. И суд га осуди да плати позамашну глобарину. Сиром Енглез, вешто је почео, ал је траљаво свршио.

Гост. Но, ово вам је вино. Ја би се смео заклети да је сасвим природно.

Крчмар. А по чему то судите?

Гост. По киселини. Овака киселина не да се вештачким начином произвести.

Мајчин ловац.

Ловац (Чивутин). Хе, ономад у мало што нисам убио вепра. Ја ишао на зецове, а наједаред ево ти вепра преда ме.

Н. Н. Па што ниси пуцао на њега?

Ловац Но, хвала лепо. Само што је видио пушку у мојој руци, па већ је хтео да јуриши на мене, — а шта би тек било још да сам и пуцао!

Милан: Јел' истина, мати, да су сви људи из праха постали?

Мати: Истина је, драго дете.

Милан: Онда су принци зацело из праха од угљена постали, јел' мати?

Отац: Који ти је час у школи, Јоце, најмилији?

Јоца: Час певања.

Отац: А зашто?

Јоца: Е, па ја сам онда отпуштена, јер господин учитељ каже — немам гласа.

Отац: Кога имаш, Бранко, радије, мене или матер?

Бранко: Па тебе.

На то ће мати, која се ту у близини налазила, запитати: „А зашто баш њега, а не мене?”

Бранко: Ти, треба, мати, да знаш, да ми мушки увек једно с другим држимо.

Један учитељ зада овако, не баш врло потребно питање:

„На што служи глава човечија, Саво?”

Сава: Глава човечија служи, . . . глава служи . . . да њоме — заглавимо шешир! **Не—ин.**

Одговори уредништва.

„Б. Пешта 59-ом претплатнику“. Не знамо за што сте хтели да вам под тим насловом одговоримо. Но то је свеједно. Из послате песме види се, да ви наше данашње прилике добро и родољубиво схватате; али песма није тако изведена да би и за штампу била, узалуд би је ми слали ма којем листу. Од она два прилога један ће ући, а други је стара много позната прича. Ситнијих за „Стармали“ подесних превода радо ћемо примити, али не за подлистак, јер до краја ове године излазиће у подлистку започета хумореска „Књижевник“, — а од нове године чули сте шта је „Стармалом“ суђено

„Милијард“. Доцне сте се сетили. А и тон вашег писања није нам по све повољан. Но нешто и по добро прорешетано, можда ћемо ипак моћи употребити. Оно што је за „Невен“ послато ући ће.

К. Г. у М. Не можемо вам учинити по жељи.

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Српски Велико-кикински календар за год. 1890. (Година X.) Издаје књижара Јов. Радака. У В. Кикинди. Штампарија Јов. Радака. Цена 25 новч.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Мого пута смо их писмено пози-

вали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корењу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. П. Марјановић, трг. Чуруг	дугује 9.45
2. Ђока Поповић „ Даљ	„ 6.07
3. Јован Крајновић, учит. Бело брдо	„ 6.75
4. Милан М. Продановић, Пакрац	„ 4.95
5. Јосиф Грујић, парох. Качвалу	„ 4.50
6. Живојин Предраговић, учит. Баваниште	„ 15.—
7. Гавра Радмиловић, бележник, Соколовац	„ 4.50
8. Коста Змејановић, парох. Грк	„ 8.20
9. Љуб. Николајевић трг. из Руме, сада у Војки	„ 19.83
10. Лука Иришки, бележник у Крчедину	„ 14.65
11. Љубомир Т. Ђурин, учитељ у Црепаји	„ 6.25
12. Јован Апостоловић, парох у Рачи	„ 9.05
13. Милан Теодоровић, парох, Џобаш	„ 4.50
14. Вујо Вирјевић, трговац, Бихач у Босни	„ 12.45
15. Исидор Николић, свешт. Арад-Гај сада у Вацу	„ 11.25
16. Атанасије А. Николић парох у Шабини	„ 16.—
17. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	„ 18.70
18. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	„ 6.70
19. Дане Вањанин, Шкаре код Огочца	„ 7.50
20. Ђорђе Јовановић, Бингула	„ 4.70
21. Илија Марковић учитељ у Мошорину	„ 8.70
22. Стеван Ристић у Срп. Црњи	„ 8.70
23. Buchhandlung J. Reich, Karlstadt	„ 17.47
24. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	„ 2.25
25. Ристо Ј. Перотић, Мостар	„ 79.65
26. Младен Ђорђевић, књијар у Београду	„ 50.—
27. Ј. Трифуновић, негде у Босни	„ 21.30
28. Леон Бирра, трг. у Бошњаци	„ 4.66
29. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	„ 16.17
30. С. Д. Циковац, сада у Срему	„ 13.88
31. Платон Соларић, парох у Катинци	„ 10.80
32. Књижара В. Шмита на Риједи	„ 34.31
33. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	„ 6.—
34. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	„ 6.40
35. Нико Радетић, трговац у Приједору	„ 20.50
36. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	„ 17.16
37. Љубомир Милић, трговац, Јасеново	„ 11.33
38. Љубомир Тодосин, трговац, Маргарица	„ 14.59
39. Спирос Будисављевић, Кореница	„ 20.14
40. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	„ 19.20
41. Мекса Стојковић, учитељ Неузина	„ 8.90
42. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	„ 8.70
43. Јово Поповић, учитељ, Војнац	„ 8.90
44. Паја Митровић, Ораховица	„ 7.30
44. Стеван Урошевић, Шид	„ 8.70
45. Петар Милошев, На Риједи	„ 12.45
46. Гавра Гринхут у Загребу	„ 39.48
47. И. Хамершмид у Вршцу	„ 14.76
48. Д. Кнежевић, Медина	„ 6.12
49. Св. В. Милић, Ст. Градиште	„ 6.—
50. Лазар Имброновић, Арад	„ 19.90
51. К. Николић парох у Калаву	„ 35.—
52. К. Поповић трг. у Слативи	„ 71.70
53. Васа Јовановић, официјал, Сев.	„ 8.—
54. М. Марјановић у Голубинци	„ 10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1890. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ШЕСНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упу-
тивати издавалац штампарии А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1890.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-
продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

НОВА КЊИГА

Још се може добити

МАЛА СПОМЕНИЦА

СА ПЕТСТОГОДИШЊЕ СЛАВЕ ВИДОВДАНСКЕ

У КРУШЕВЦУ

и

миропомазања краља Александра у Жичи

(СА ВИШЕ СЛИКА)

писао

А. Пајевић.

Цео чист приход ове књиге намењен је фонду дра Ђорђа
Натошевића, за удове и сирочад учитељску.

Књига износи једанаест штампаних табака, ма-
ле француске осмине, а штампана је на лепој,
глаткој хартији, према чему јој је одређена врло
умерена цена 50 новчића или 1 динар.

Шта има у овој књизи:

I. Садржина: 1. Од Београда до Кру-
шевца. 2. Крушевац уочи Видов-дана 1889.
3. Крушевац на Видов-дан 1889. 4. Крушевац.
16. јуна 1889. 5. Из Крушевца у Краљево. 6.
Из Краљева у манастир Студеницу. 7. Миропо-
мазање краља Александра I. у Жичи седмоврат-
ној. 8. Манастир Жича у краљевини Србији.
9. Из Краљева у Крагујевац. 10. Неколико ча-
сова у Крагујевцу.

II. Сlike: Насловна слика: Александар I.
миропомазани краљ Србије. 1. Кула Тодора од
Сталаћа. 2. Црква Лазарица у Крушевцу. 3.
Рушевине кнез-Лазарева града у Крушевцу.
4. Варош Крушевац. 5. Манастир Љубостиње.
6. Развалине града Маглича. 7. Манастир Сту-
деница. 8. Манастира Студенице украс на над-
вратн. север. врата. 9. Манастира Студенице
украси стубаца јужних врата. 10. Манастира
Студенице скулптуре са источне стране цркве.
11. Жича седмовратна. 12. Нова црква у Кра-
гујевцу. 13. Гимназија у Крагујевцу.

Српским књижевцима и растуривачима књи-
га, дајемо 25% попушта од горње цене и мо-
лимо их, да се наручбинама својим што ско-
рије нама обраћају.

У Новоме Саду 28. Јула 1889.

Издавалац-штампарија А. Пајевића.

Ради племените цели, на коју иде цео
чист приход ове књиге, молимо српско-хр-
ватска уредништва политичких и књижевних
листова, да овај оглас прештампати изволе.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

на

„СРПСКИ ГЛАС“

што га издаје у Задру, на Српском Приморју,

САВА БЕЛАНОВИЋ.

Годишња пијена: За Аустро-Угарску ф. 7.— За Црну
Гору и Србију ф. 8.— За остале земље поштанске зајед-
нице 20 франака у злату. На по године, и на три мјесе-
ца, суразмјерно.

„СРПСКИ ГЛАС“ — једино гласило на питомој оба-
ли Јадранскога мора — не би смио оскудијевати ни у
једној српској кући, гдје се рачун води о судбини при-
морскијех Срба и њиховијех витешкијех сусједа у Црној
Гори; особито српске Читаонице не би смјеле без њега
бити. — О важности и занимљивости „СРПскога ГЛАСА“
било би сувишно ишта казати: познато је, да се овај лист
у великом јевропском свијету сматра као један од најбо-
љијех журнала на цијелом Словенском Југу. Осим редак-
ционе стране листа, која је врло богата, „СРПСКИ ГЛАС“
доноси извјештаје из разних српских и словенских краје-
ва, и напосе једно недјељно *Писма са Цетиња* од припо-
знатог српског новинара и публицисте. Даље доноси „СР-
ПСКИ ГЛАС“ у изобиљу политичкијех чланака, телеграма
о дневнијем питањима, књижевнијех расправа, и т. д., и
т. д. — Претплату на „СРПСКИ ГЛАС“ треба шиљати
Администрацији листа у Задар; а за Краљевину Србију
прима претплату Књижевница Велимира Валожича у Бео-
граду.

Администрација „СРПског ГЛАСА“.

О Г Л А С И.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара
дугом див-лорелен-косом, добила
сам је 14-то месечном употребом
помаде, коју сам ја сама прона-
шла. Ова је помада једина по-
моћ против опадања косе. Она
унапређује растење косе и јача
власиште. Код мушких проузро-
кује брзо и снажно растење бр-
кова и браде, и у опште даје дла-
чици већ после кратке употребе
природну сјајноћу и лепоту, сврх
тога чува је до у најдубљу ста-
рост од преране оседелости. Цена
је једне тегле 2 фор. Разашил-
ње дневно на све стране света
одмах по плаћеном готовом нов-
цу или уплаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse

куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на ви-
ше 25% попушта и плаћена по-
штарина. 19—20